

Nr 294.

Av herr **Åqvist**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 272, med förslag till förordning om tilläggsskatt å bensin, m. m.

Genom proposition nr 272 till årets riksdag har Kungl. Maj:t föreslagit riksdagen väsentligt höjda tilläggsskatter å bensin och vissa för drivande av automobil använda brännolja. Tilläggsskatten föreslås höjd för bensin från 4 till 25 öre och för brännolja från 2 till 16 öre, varigenom skatt och tilläggsskatt tillsammans komma att höjas för bensin från 16 till 37 öre och för brännolja från 11 till 25 öre.

Motiveringen härför är enligt propositionen att i förslaget till riksstat för budgetåret 1940/41 under inkomstititeln tilläggsskatter å bensin upptagits ett belopp av 25 miljoner kronor, vilket belopp finansministern tydligen vill få in trots den stränga begränsning av tilldelningen av motorbränsle, med vilken vi inom den närmaste framtiden måste räkna.

Den lastbilstrafik som för närvarande kan upprätthållas är den med näringslivets nuvarande organisation nära nog minsta tänkbara och ofantligt mindre än normalbehovet, varför påläggandet av tilläggsskatter av den höjd som nu föreslagits ter sig såsom ett oberättigat utnyttjande av en tvångssituation. Något sådant borde dock vara statsmakterna främmande, utan tilläggsskatterna borde avvägas på ett sådant sätt att tillbörlig hänsyn toges till dem, som fortfarande måste för transportändamål använda sig av bensindrivna motorfordon.

Hos allmänheten kunna även de föreslagna höjningarna lätt befästa den redan nu rådande uppfattningen att staten genom sin beskattning av automobiltrafiken och särskilt lastbilstrafiken vill komma densamma till livs för att främja den kommunikationsverksamhet, som staten bl. a. driver genom sina järnvägar. Det borde även ur denna synpunkt vara av vikt att skattehöjningarna betydligt modererades eller helt slopades.

För vissa transporter av tyngre skrymmande gods, vars värde i förhållande till varans vikt eller volym ej är så stort, måste dock transporten med lastautomobil tillerkännas ett avgjort företräde framför järnvägstransporten. Detta gäller främst vissa varor för byggnadsindustrien såsom tegel, sand och trävaror ävensom bränslen, som på kortare distanser med fördel forslas direkt från tillverkningsort till användningsort och där alltså omlastningskostnaderna skulle ställa sig abnormt höga vid transport med järnväg. Även om inte nybyggnadsverksamhet för närvarande pågår i någon större utsträckning, så pågår dock fortfarande bland annat ett skyddsrummbyggnad av rätt

stor omfattning. Det är av vikt att inte de betungande kostnader, som äro förknippade härmed för fastighetsägarna, onödigtvis ökas.

Även den nybyggnadsverksamhet som ännu pågår bör ej onödigtvis fördyras eller förhindras. Det borde väl vara ett statsintresse att de arbetstillfällena, som fortfarande kunna ges inom detta område, tillvaratagas.

Med stöd av vad som ovan anförts hemställer jag,

att riksdagen avslår Kungl. Maj:ts proposition nr 272.

Stockholm den 4 juni 1940.

Ernst Åqvist.